

Praha dne 4. 8. 2020

Vážený pane Klímo,
mohu-li přidat: milý příteli,
úvodem přijměte upřímný pozdrav a přání všeho dobrého!

Rád bych Vám poděkoval za Vaši statečnost, za Vaši odvahu, trpělivost a osobní nasazení, s nímž vedete diskusi s vedením Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, resp. s panem děkanem Pullmannem. Pozorně sleduji jak Vaše projevy na internetu, tak i následné diskuse, které ukazují na závažné problémy současného vývoje v naší společnosti; v politické sféře i v akademické obci.

Především bych Vám chtěl poděkovat, že poukazujete na závažná metodologická pochybení, která zasahují velkou část humanitních oborů, což považuji za naprosto zásadní, neboť téměř dvě generace našich spoluobčanů nemají s totalitním režimem vlastní zkušenost. Znájí jej jen ze vzpomínek svých rodičů, prarodičů a známých ze starších generací.

Jistěže předěl způsobený Pražským jarem a následné odhalení brutální a bezohledné síly Sovětského svazu a jeho satelitů nebylo možné plně reflektovat v čase normalizace. Postmoderna se svým nadekretovaným relativismem však způsobuje - ruku v ruce s masově praktikovaným hédonismem - spánek kritického myšlení, ničí zájem o hledání pravdy a vede ke ztrátě hodnot, na nichž byla a je vybudována Západní civilizace.

Ztráta víry ve smysluplnost našeho života pak otevírá cestu k tekoucí identitě, která žije pouze zážitkem a vzrušenými emocemi, a proto propaganda a manipulace, jimž se dnes říká „strategie dialogu,“ ve mne vyvolávají jen úzkost. My, kteří patříme k té nejmladší vrstvě tří generací deptaných, vězněných, či (před námi) popravených, cítíme mrazení. O to větší dík Vám ve Vašem úsilí při odhalování pravé podstaty věcí. Mohu vzpomenout na podpisové akce z padesátých let, kdy byly sbírány i podpisy nás, žáků základní školy. Zním pocity vlastní rodiny a přátel, jak se museli vypořádávat s tímto tlakem, který byl umocněn stovkami poprav a tisíci uvězněných či ožebračených o střechu nad hlavou. Jak mohli v době stalinské totality reagovat lidé, jejichž rodiny byly rozbity, kontrolovány a šikanovány? Chtějí tito revizionisté tvrdit, že zaplněná náměstí v době protektorátu a v době teroru padesátých let byla pouhá hra na schovávanou nebo fraška?

Jistě, doba normalizace nám v mnoha případech mohla takto připadat, ale vzpomínám si na odmítání Anticharty v plzeňské Škodovce a rád bych odpověděl všem těm, kteří se nerozpakují pohrdat uklízečkou, taxikářem, zámečníkem, či truhlářem: prakticky dvacet let jsem pracoval jako dělník - vč. dvaceti sedmi měsíců základní vojenské služby či patnácti měsíců v nápravně výchovném zařízení na Borech v Plzni - a dovolím si tvrdit, že všechny vyjmenované společenské vrstvy i naši kolegové vězni přistupovali k životu s mnohem větší rozvahou a pravdivostí i osobní statečností, než obhájci či tvůrci tzv. revizionistických či jakých směrů v oblasti moderní historie.

Vážený pane Klímo, děkuji Vám jménem známých i neznámých politických vězňů, kamarádů a přátel z PTP, především ale jménem těch, o jejichž utrpení příslušníci mé generace slyšeli pouze vyprávět; za svůj odmítavý postoj k totalitnímu zřízení totiž zaplatili životem.

Nechci soudit, ale doufám, že se v aktuálním sporu o naše nedávné dějiny setkáváme s pouhou neochotou podívat se pravdě do očí; svědčí o tom i malý zájem o studium archivů a skutečných svědectví těch, kteří tu dobu zažili na vlastní kůži.

Děsím se, kdyby za tímto postojem byla lhostejnost, a nedej Bůh, cynismus.

V úctě a vděčnosti s pozdravem

Váš

Dominik kardinál Duka OP
arcibiskup pražský